

Cartea lui Daniel - Numărul patruzeci și unu

Lucrarea profetică a lui Pavel: punând în legătură Israelul din vechime cu Israelul spiritual

Jeff Pippenger

2024-01-05

Apostolul Pavel a fost veriga de legătură între Israelul din vechime și Israelul spiritual, căci slujirea sa, numele său, circumstanțele sale personale și lucrarea sa profetică toate dau mărturie despre acest adevăr. El s-a socotit pe sine cel mai neînsemnat dintre apostoli, căci prigonise poporul lui Dumnezeu.

Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să fiu numit apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu. 1 Corinteni 15:19.

Numele care i-a fost dat la convertire a fost Pavel, care înseamnă mic sau mărunț, căci el era cel mai mic dintre apostoli. Însă numele său inițial era Saul, care înseamnă „ales”.

Atunci Anania a răspuns: Doamne, am auzit de la mulți despre omul acesta, cât rău a făcut sfinților Tăi în Ierusalim; și aici are împuternicire de la arhierii să-i lege pe toți cei ce cheamă Numele Tău. Dar Domnul i-a zis: Du-te, căci el Îmi este un vas ales, ca să poarte Numele Meu înaintea Neamurilor, și a împăraților, și a fiilor lui Israel, Faptele Apostolilor 9:13-15.

Saul era „un vas ales” să poarte Evanghelia către neamuri, dar mai întâi trebuia să se convertească și să se smerească, devenind Pavel (mic), căci urma să aibă nevoie să fie puternic. Pavel a înțeles că puterea sa se afla în micimea sa, sau în slăbiciunea sa.

Și, ca să nu mă înalț peste măsură din pricina belșugului descoperirilor, mi s-a dat un țepuș în trup: un trimis al Satanei, ca să mă palmuiască, pentru ca să nu mă înalț peste măsură. Pentru aceasta L-am rugat pe Domnul de trei ori să se depărteze de la mine. Și El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune. De aceea, cu cea mai mare bucurie, mă voi lăuda mai degrabă în slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să se odihnească peste mine. De aceea mă bucur în slăbiciuni, în ocări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci, atunci când sunt slab, atunci sunt tare. 2 Corinteni 12:7-10.

Saul a fost „selectat”, dar, pentru ca el să fie puternic, a fost făcut mic (Pavel). El a fost ales să ducă Evanghelia la Neamuri, însă fusese selectat, în parte, datorită cunoștințelor sale despre Vechiul Testament.

Mai ales pentru că știu că ești deosebit de cunoscător în toate obiceiurile și chestiunile care sunt între iudei; de aceea te rog să mă ascuți cu răbdare. Felul meu de viață din tinerețe, care de la început s-a desfășurat în mijlocul neamului meu la Ierusalim, îl cunosc toți iudeii; și, dacă ar voi să depună mărturie, aceia care m-au cunoscut de la început ar mărturisi că, după cea mai strictă partidă a religiei noastre, am trăit ca fariseu. Faptele Apostolilor 26:3-5.

Saul fusese instruit de Gamaliel, care era socotit unul dintre cei mai mari învățători ai Scripturilor Vechiului Testament.

Cererea a fost îngăduită, iar 'Pavel a stat pe trepte și a făcut semn cu mâna către popor.' Gestul le-a atras atenția, în timp ce ținuta lui impunea respect. 'Și, când s-a făcut o mare tăcere, le-a vorbit în limba ebraică, zicând: Bărbați, frați și părinți, ascultați apărarea pe care o fac acum înaintea voastră.' La auzul cuvintelor ebraice binecunoscute, 'au păstrat cu atât mai mult tăcerea', iar în tăcerea generală el a continuat: 'Eu sunt, într-adevăr, un om iudeu, născut în Tars, o cetate din Cilicia, dar crescut în cetatea aceasta la picioarele lui Gamaliel și instruit după rânduiala desăvârșită a legii părinților și eram plin de râvnă pentru Dumnezeu, așa cum sunteți toți astăzi.' Nimeni nu putea tăgădui afirmațiile apostolului, deoarece faptele la care se referea erau bine cunoscute de mulți care încă trăiau în Ierusalim. Faptele apostolilor, 408.

Saul nu a fost ales la întâmplare, iar unul dintre scopurile specifice ale slujirii lui Pavel a fost să facă legătura între istoria sacră a Israelului literal și istoria sacră a Israelului spiritual. În legătură cu acest fapt, el a scris majoritatea Noului Testament. Un capitol din scrierile sale identifică temeiul cadrului primei solii îngerești și, de asemenea, al cadrului celei de-a treia solii îngerești. Pasajul este un monument în istoria Adventismului care identifică distincția dintre cei înțelepți și cei neînțelepți la începutul și la încheierea Adventismului.

Acum vă rugăm, fraților, prin venirea Domnului nostru Isus Hristos și prin adunarea noastră la El, să nu vă lăsați ușor clătinați în minte, nici să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin epistolă ca din partea noastră, ca și cum ziua lui Hristos ar fi de față. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci ziua aceea nu va veni până nu va veni mai întâi apostazia și nu se va descoperi omul păcatului, fiul pierzării, cel ce se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este vrednic de închinare, încât el însuși se așază ca Dumnezeu în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine că este Dumnezeu. Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam acestea? Și acum știți ce îl reține, pentru ca el să fie descoperit la vremea sa. Căci taina fărădelegii este deja în lucrare; numai că cel ce o reține acum o va face până când va fi înlăturat din cale. Și atunci se va descoperi nelegiuitul, pe care Domnul îl va nimici cu suflarea gurii Sale și îl va prăpădi cu arătarea venirii Sale; a cărui venire este după lucrarea Satanei, cu toată puterea și cu semne și minuni mincinoase, și cu toată înșelăciunea nelegiurii în cei ce pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. Și din această pricină Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire puternică, pentru ca ei să creadă o minciună, pentru ca toți cei care n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți. 2 Tesaloniceni 2:1-12.

Contextul acestui pasaj îl constituie chibzuirea asupra momentului când Hristos Se va întoarce a doua oară. Pavel le amintește tesalonicenilor că a răspuns deja anterior acestei chestiuni, când a spus: „Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?” Pavel căuta să-i împiedice pe frați să fie înșelați cu privire la „venirea Domnului nostru Iisus Hristos și la strângerea noastră laolaltă cu El”.

Istoricii constată că jumătate din mesajul lui William Miller a fost întemeiată pe identificarea de către el a celor două mii trei sute de ani din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece. Cealaltă

jumătate a mesajului său, care uneori nu este recunoscută, este lucrarea lui de refutare a învățăturilor false privitoare la A Doua Venire a lui Hristos.

Pe baza falsei metodologii iezuite a existat (și încă există) o învățătură falsă proeminentă, căreia William Miller i s-a opus în mod consecvent. Era învățătura falsă potrivit căreia a doua venire a Domnului era precedată de o mie de ani de pace, numită „mileniul temporal”, căreia i s-a opus, de asemenea, Sora White.

Lucrarea lui Miller stabilea, de asemenea, adevărul revenirii literale a lui Hristos, în opoziție cu diversele idei false privitoare la mileniu care prevalau în vremea sa. Pavel abordează A Doua Venire în 2 Tesaloniceni, așadar pasajul făcea parte din înțelegerea lui Miller cu privire la caracterul literal al celei de-a Doua Veniri. Capitolul era „Adevăr Present” pentru Miller.

Pavel identifică o succesiune importantă de evenimente legate de A Doua Venire și, de asemenea, oferă logica pentru care tesalonicenii nu ar trebui să se aștepte la întoarcerea Domnului în timpul vieții lor. Pavel spune: „Acum vă rugăm, fraților, prin venirea Domnului nostru Isus Hristos și prin adunarea noastră împreună la El.” Cuvântul „besech” înseamnă a interoga. Pavel raționează asupra elementelor asociate cu A Doua Venire și își conduce auditoriul printr-un tip de interogare, menită să producă analiza logicii sale de către ascultători.

Structura logicii sale este că, înainte ca Hristos să revină a doua oară, papalitatea trebuie să fie identificată și să domnească, iar înainte ca papalitatea să apară în istorie trebuie să aibă loc o apostazie. Apostazia era încă viitoare, așa că apariția papalității era cu atât mai îndepărtată. Atunci cum s-ar fi putut lăsa cineva amăgit crezând că revenirea lui Hristos era iminentă? El folosește mai multe simboluri ale papalității pentru a stabili cu exactitate care este acea putere descoperită după apostazie. El numește papalitatea „omul fărădelegii”, „Nelegiuitul”, „fiul pierzării” și „taina fărădelegii”. Sora White afirmă limpede că acestea sunt toate simboluri care identifică papalitatea.

Dar, înainte de venirea lui Hristos, în lumea religioasă urmau să aibă loc evenimente importante, vestite prin profeție. Apostolul a declarat: "Să nu vă lăsați prea curând clătinați în minte, nici să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin vreo epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua lui Hristos ar fi aproape. Nimeni să nu vă înșele în niciun chip; căci ziua aceea nu va veni decât dacă va veni mai întâi lepădarea de credință și se va descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării; care se împotrivese și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau la care se aduce închinare, așa încât el, ca Dumnezeu, șade în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine că este Dumnezeu."

Cuvintele lui Pavel nu trebuiau să fie răstălmăcite. Nu trebuia să se învețe că el, printr-o revelație specială, îi avertizase pe tesaloniceni cu privire la venirea imediată a lui Hristos. O astfel de poziție ar pricinui tulburare a credinței; căci dezamăgirea duce adesea la necredință. Prin urmare, apostolul i-a avertizat pe frați să nu primească niciun astfel de mesaj drept venind de la el și a trecut să sublinieze faptul că puterea papală, atât de limpede descrisă de profetul Daniel, urma încă să se ridice și să poarte război împotriva poporului lui Dumnezeu. Până când această putere își va fi împlinit lucrarea ei ucigătoare și blasfemiatoare, va fi zadarnic pentru biserică să aștepte venirea Domnului lor. "Nu vă aduceți aminte", a întrebat Pavel, "că, pe când

eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?"

Cumplite aveau să fie încercările care urmau să se abată asupra Bisericii adevărate. Chiar pe vremea când apostolul scria, „taina fărădelegii” începuse deja să lucreze. Dezvoltările ce urmau să se petreacă în viitor aveau să fie „după lucrarea Satanei, cu toată puterea și cu semne și minuni mincinoase, și cu toată amăgirea nelegiurii în cei ce pier.”

Deosebit de solemnă este afirmația apostolului cu privire la aceia care ar refuza să primească „dragostea adevărului”. „Pentru această pricină”, a declarat el despre toți cei care ar respinge în mod deliberat mesajele adevărului, „Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.” Oamenii nu pot respinge nepedepsiți avertismentele pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, li le trimite. De la cei care stăruie să se abată de la aceste avertismente, Dumnezeu Își retrage Duhul Său, lăsându-i pradă amăgirilor pe care le iubesc. Faptele apostolilor, 265, 266.

Deși Sora White identifică în mod direct „omul păcatului”, „cel nelegiuit”, „fiul pierzării” și „taina fărădelegii” din pasajul lui Pavel și o numește „puterea papală”, ea spune mai mult. Ea arată că aceste simboluri folosite de Pavel pentru a-l identifica pe papa de la Roma își au temeiul în cartea lui Daniel, când a afirmat: „Prin urmare, apostolul i-a avertizat pe frați să nu primească niciun astfel de mesaj ca venind de la el și a continuat să sublinieze faptul că puterea papală, descrisă atât de clar de profetul Daniel, avea încă să se ridice și să poarte război împotriva poporului lui Dumnezeu. Până când această putere își va fi împlinit lucrarea ei nimicitoare și blasfemiatoare, ar fi zadarnic ca biserica să aștepte venirea Domnului lor.” Pavel își întemeia porțiunea din mesajul către Tesaloniceni, care identifica papalitatea, pe Daniel, capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase.

Și împăratul va face după voia sa; se va înălța și se va slăvi mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până ce mânia va fi împlinită: căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

Când Pavel îl identifică pe Papă drept "cel care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este venerat, astfel încât el, ca Dumnezeu, se așază în templul lui Dumnezeu, arătând că el este Dumnezeu", Pavel parafrizează descrierea profetului Daniel despre "regele" care a făcut "după voia sa" și s-a înălțat "pe sine și" s-a mărit "pe sine mai presus de orice dumnezeu". Papa este regele care rostește "lucruri uimitoare împotriva Dumnezeului dumnezeilor", iar Papa este puterea care avea să "propășească până când" prima "mânie" avea să "fie împlinită" în 1798.

Daniel, capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase, este absolut esențial să fie înțeles corect dacă sporirea cunoștinței din anul 1989 urmează să fie înțeleasă corect. Din acest motiv, învățătura falsă potrivit căreia împăratul din verset era Franța, așa cum a fost propusă de Uriah Smith, a fost promovată în prima generație a adventismului (1863–1888). Smith a schimbat textul versetului treizeci și șase de la „împăratul” (care este papalitatea ce era descrisă în versetele anterioare) la „un împărat” (orice împărat), pentru a atribui Franței ateiste trăsăturile stilului de închinare al Romei, dar aceasta nu a fost decât un punct de plecare pentru a-și avansa teza predilectă potrivit căreia

Turcia este împăratul de la miazănoapte în versetul patruzeci și în continuare.

Satana a început de timpuriu să ascundă faptul că împăratul din verset este papalitatea, iar apostolul Pavel este cel care asigură mărturiei lui Daniel un al doilea martor cu privire la acest fapt. Sora White a oferit al treilea martor.

Nu numai că Satana a căutat să întunece adevărul potrivit căruia regele din verset este Papa, ci, deturnând adevărul cuprins în verset, Satana a făcut, de asemenea, obscură semnificația a ceea ce reprezenta „mânia” din verset. Papalitatea la care se referă versetul urma să propășească până în 1798, când i-a fost dată rana de moarte. Anul 1798 marchează sfârșitul celor două mii cinci sute douăzeci de ani ai mâniei lui Dumnezeu, care a fost exercitată împotriva Regatului de Nord al lui Israel, începând din anul 723 î.Hr.

Dacă, în 1863, adventismul ar fi apărut și susținut «cele șapte vremuri», ar fi fost practic imposibil ca lui Uriah Smith să i se treacă cu vederea o asemenea ineptie cu privire la versetul treizeci și șase, căci «mânia» ar fi fost înțeleasă ca reprezentând prima «mânie» a lui Dumnezeu de «șapte vremuri», neavând astfel nicio legătură cu Franța. Sporirea cunoștinței din 1989 este susținută de Pavel în pasaj, iar din acest motiv, cei vizați în avertizarea lui Pavel din pasaj, adică cei care nu primesc dragostea adevărului, ci primesc o amăgire puternică, fac aceasta prin respingerea adevărilor pe care Pavel le prezintă în pasaj. Unul dintre acele adevăruri este identificarea corectă a împăratului de la miazănoapte în Daniel, capitolul unsprezece, versetele patruzeci până la patruzeci și cinci.

În pasaj, după ce Pavel îl identifică pe Papa de la Roma, el descrie o succesiune de evenimente de la sfârșitul lumii care preced A Doua Venire a lui Hristos, aceasta fiind tema pasajului. El afirmă: „atunci va fi descoperit acel Nelegiuit”. Acel „Nelegiuit” este Papa, „pe care Domnul îl va mistui cu suflarea gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale”. Apoi Pavel spune: „Chiar pe acela, a cărui venire este după lucrarea lui Satana, cu toată puterea și cu semne și minuni mincinoase”. Iisus este Cel „a cărui venire este după lucrarea lui Satana”.

Lucrarea miraculoasă a lui Satana reprezintă perioada de timp de la Legea Duminicală iminentă până când Mihail Se va ridica și se va închide timpul de probă al omenirii. Satana nu săvârșește niciun miracol în timpul celor șapte plăgi de pe urmă, care sunt vărsate din momentul închiderii timpului de probă și până la revenirea lui Hristos.

Spune Hristos: «După roadele lor îi veți cunoaște.» Dacă aceia prin care se săvârșesc vindecări sunt înclinați, din pricina acestor manifestări, să-și scuze neglijarea legii lui Dumnezeu și să continue în neascultare, deși ar avea putere oricât de mare, nu rezultă de aici că au marea putere a lui Dumnezeu. Dimpotrivă, este puterea făcătoare de minuni a marelui înșelător. El este un călcător al legii morale și întrebuițează orice mijloc de care se poate folosi pentru a-i orbi pe oameni cu privire la adevăratul ei caracter. Suntem avertizați că, în zilele din urmă, el va lucra cu semne și minuni mincinoase. Și va continua aceste minuni până la închiderea timpului de probă, pentru a putea arăta spre ele ca dovadă că este un înger de lumină și nu de întuneric. Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 7, 911.

Pavel arată că va avea loc o apostazie care va preceda descoperirea papalității și că A Doua Venire a lui Hristos va avea loc „după” lucrarea minunată a lui Satana. Lucrarea minunată a lui Satana începe odată cu legea duminicală în Statele Unite ale Americii și se încheie odată cu închiderea timpului de har și cu cele șapte plăgi de pe urmă. Lucrarea minunată a lui Satana începe odată cu legea duminicală în Statele Unite ale Americii.

„Prin decretul care impune instituția papalității, în încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va desprinde pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie ca să dea mâna cu puterea Romei, când se va întinde peste abis ca să dea mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei triple uniri, țara noastră va repudia orice principiu al Constituției sale, ca guvern protestant și republican, și va lua măsuri pentru propagarea minciunilor și amăgirilor papale, atunci vom ști că a sosit vremea lucrării minunate a lui Satana și că sfârșitul este aproape.” Mărturii, volumul 5, 451.

Legea duminicală este sfârșitul celui de-al șaselea regat, fiara pământului din capitolul treisprezece al Apocalipsei. Fiara pământului a început să domnească la încheierea celor o mie două sute șazeci de ani ai stăpânirii papale, în 1798. Papalitatea a fost, așadar, descoperită în anul 538, deși lucrarea ei de a prelua controlul asupra lumii era deja în desfășurare când Pavel și-a așternut cuvintele în scris. Înainte de anul 538, avea să se producă o lepădare de credință, premergătoare descoperirii omului păcatului, așezat în templul lui Dumnezeu.

Lepădarea de credință a fost reprezentată de biserica din Pergam, când Biserica creștină a făcut compromis cu păgânismul, simbolizat de împăratul Constantin. Pavel identifica reperatele profetice care trebuie să se împlinescă înainte de A Doua Venire a lui Hristos. După ce a reluat ceea ce îi învățase mai înainte pe Tesaloniceni, îi întreabă apoi dacă nu-și aminteau că le predase cândva aceste adevăruri? Le reamintește apoi că ar trebui, de asemenea, să-și amintească faptul că i-a învățat că o putere avea să „withholdeth” papalitatea „that” papalitatea „might be revealed in his time?” Cuvântul „withholdeth” înseamnă a reține. Cuvântul „withholdeth” este mai târziu, în același pasaj, tradus prin „now letteth”.

Prin urmare, pasajul este corect redat astfel: "Și acum știți ce stăvilește papatul, pentru ca papatul să fie descoperit la timpul său. Căci taina fărădelegii (papatul) deja lucrează: numai cel ce acum stăvilește papatul va continua să stăvilească papatul până ce va fi înlăturat din cale." Când William Miller a recunoscut acest pasaj în Tesaloniceni, a înțeles că puterea care a împiedicat papatul să urce pe tronul pământului în anul 538 a fost Roma păgână și că Roma păgână avea să stăvilească ridicarea puterii papale, până când Roma păgână avea să fie 'înlăturată din cale'.

În cei doisprezece ani cât am fost deist, am citit toate istoriile pe care le-am putut găsi; dar acum iubeam Biblia. Ea dădea învățătură despre Isus! Dar încă o bună parte din Biblie îmi era întunecată. În 1818 sau 1819, pe când stăteam de vorbă cu un prieten, pe care îl vizitasem și care mă cunoscuse și mă auzise vorbind pe când eram deist, el m-a întrebat, într-un mod destul de sugestiv: „Ce crezi despre textul acesta și acela?”, referindu-se la vechile texte cărora le adusesem obiecții pe când eram deist. Am înțeles ce urmărea și i-am răspuns: „Dacă îmi vei da timp, îți voi spune ce înseamnă.” „Cât timp îți trebuie?” „Nu știu, dar îți voi spune”, i-am răspuns, căci nu puteam crede că Dumnezeu ar fi dat o revelație care nu poate fi înțeleasă.

Atunci m-am hotărât să-mi studiez Biblia, crezând că pot afla ce a vrut Duhul Sfânt să spună. Dar îndată ce am luat această hotărâre mi-a venit gândul: „Să zicem că găsești un pasaj pe care nu-l poți înțelege; ce vei face?” Mi-a venit atunci în minte acest mod de a studia Biblia: voi lua cuvintele unor asemenea pasaje, le voi urmări prin întreaga Biblie și, în felul acesta, le voi afla înțelesul. Aveam Concordanța lui Cruden, pe care o socotesc cea mai bună din lume; așa că am luat-o pe aceea și Biblia mea, m-am așezat la masa de scris și n-am mai citit nimic altceva, decât câte puțin ziarele, căci eram hotărât să știu ce înseamnă Biblia mea.

Am început de la Geneza și am citit mai departe încet; iar când ajungeam la un text pe care nu-l puteam înțelege, cercetam în întreaga Biblie ca să aflu ce înseamnă. După ce am străbătut Biblia în felul acesta, O, cât de luminoasă și slăvită mi s-a arătat adevărul! Am găsit ceea ce v-am propovăduit. Am fost incredințat că cele șapte vremuri s-au încheiat în 1843. Apoi am ajuns la cele 2300 de zile; m-au condus la aceeași concluzie; dar nu mi-am propus să aflu când avea să vină Mântuitorul și nu puteam să cred aceasta; însă lumina m-a lovit atât de puternic, încât nu știam ce să fac. Acum, mi-am spus, trebuie să-mi pun pintenii și hamul de frânare; nu voi merge mai repede decât Biblia și nu voi rămâne în urmă față de ea. Orice învață Biblia, mă voi ține de ea. Totuși, mai erau unele texte pe care nu le puteam înțelege.

„Atât cu privire la modul său general de studiere a Bibliei. Cu alt prilej el a expus modul lui de a stabili sensul textului dinaintea noastră — sensul „celui zilnic”. «Am citit mai departe», a spus el, «și n-am putut găsi niciun alt caz în care să apară, decât în Daniel. Am luat apoi acele cuvinte care stăteau în legătură cu el, „a înlătura”. „El va înlătura ‘cel zilnic’”, „de la vremea când ‘cel zilnic’ va fi înlăturat”, etc. Am citit mai departe și am crezut că nu voi găsi nicio lumină asupra textului; în cele din urmă am ajuns la 2 Tesaloniceni 2:7-8. „Căci taina fărădelegii deja lucrează; numai că cel ce acum reține, va reține, până când va fi înlăturat din cale; și atunci se va descoperi cel nelegiuit”, etc. Și când am ajuns la acel text, o, cât de limpede și glorios s-a arătat adevărul! Acolo este! acela este „cel zilnic”! Ei bine, acum, ce vrea să spună Pavel prin „cel ce acum reține” sau împiedică? Prin „omul păcatului” și „cel nelegiuit” se înțelege Papismul. Ei bine, ce anume împiedică ca Papismul să fie descoperit? Ei bine, este Păgânismul; ei bine, atunci, „cel zilnic” trebuie să însemne Păgânismul.” William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

Fără înțelegerea faptului că „Necurmatul” din cartea lui Daniel era un simbol al păgânismului, lui Miller i-ar fi fost extrem de dificil să elaboreze cadrul pe care și-a edificat structura profetică. „Necurmatul” apare de cinci ori în cartea lui Daniel și este întotdeauna urmat de un simbol al papalității. Dovada că „Necurmatul” din cartea lui Daniel reprezintă păgânismul se află în epistola lui Pavel către Tesaloniceni. Acolo se găsește unul dintre cele mai aspre avertismente din Cuvântul lui Dumnezeu, căci acolo Pavel afirmă limpede că celor care nu iubesc adevărul li se va trimite o puternică amăgire. Adevărul plasat în mod intenționat în Epistola către Tesaloniceni era identificarea legăturii dintre păgânism și papalitate, iar respingerea aceluși adevăr garantează că puternica amăgire va fi consecința acelei respingeri.

Vom continua acest subiect în articolul următor.

Rămâneți înmărmuriți și minunați-vă; strigați și țipați: sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băutură tare. Căci Domnul a turnat peste voi duhul unui somn adânc și v-a închis ochii; pe proroci și pe cârmuitorii voștri, pe văzători, i-a acoperit. Și toată vedenia a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite, pe care o dau unuia care știe carte, zicând: „Citește aceasta, te rog”; iar el zice: „Nu pot, căci este pecetluită.” Și cartea este dată celui ce nu știe carte, zicându-se: „Citește aceasta, te rog”; iar el zice: „Nu știu carte.” De aceea, Domnul a zis: „Întrucât poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar și-a depărtat inima de Mine, și frica lui față de Mine este învățată prin porunca oamenilor, de aceea, iată, voi continua să fac o lucrare minunată în mijlocul acestui popor, o lucrare minunată și o uimire; căci înțelepciunea înțelepților lui va pieri, iar priceperea oamenilor lui chibzuiți va fi ascunsă. Vai de cei ce caută adânc să-și ascundă sfatul de Domnul, ale căror fapte sunt în întuneric și care zic: «Cine ne vede?» și «Cine ne cunoaște?» O, răsturnarea voastră a lucrurilor! Să fie oare socotită ca lutul olarului? Va zice lucrarea despre cel ce a făcut-o: «Nu m-a făcut el»? Sau va zice lucrul întocmit despre cel ce l-a întocmit: «N-a avut pricepere?»” Isaia 29:9–16.